

STRAŠIDELNÝ DŮM

Vytvořili žáci III. A:

ANNA SAUEROVÁ
DENISA CHODUROVÁ
JAROSLAV BILLÝ
JESSICA ŠUBROVÁ
MARKÉTA BENEŠOVÁ
NATÁLIE HORVÁTHOVÁ

Vydala Škola Jaroslava Ježka v Praze 2020

Strašidelný dům

Byla jednou jedna rodina, která bydlela osamocena na kraji lesa ve velkém starém domě. V domě bydlela maminka Nikola, tatínek Aleš a jejich syn Petr. Petr byl mladý teenager a hodně s ním mlátila puberta, ale jinak to by velmi šikovný a statečný hoch.

Jednoho večera musela maminka s tatínkem zůstat v práci až do půlnoci, protože oba pracovali v blízké nemocnici. Tatínek byl primářem místního oddělení chirurgie a maminka zdravotní sestra. Proto byl Petr odkázaný ten večer pouze sám na sebe. Maminka měla o Petra starost, protože ho ještě nikdy samotného doma nenechali. Ale nedalo se nic dělat, protože tatínek s maminkou museli jít na sál operovat kvůli hromadné havárii na D1.

Petr tedy zůstal sám doma. A jak to většinou bývá, dostal chuť na čokoládu a musel si pro ní zajít do jejich hrůzostrašného sklepa, kam sám nikdy nevkročil. Ale jeho chuť po čokoládě byla tak silná, že se přemohl a strach v sobě potlačil. Otevřel vrzající dveře a vyvalil se na něj puch, který byl pro jejich sklep typický. Zápach šel z potrubí, ve kterém vedla kanalizace. Snažil se co nejrychleji seběhnout schody, vzít čokoládu a zmizet, jenomže jeho plán nevyšel. Z ničeho nic začala problikávat žárovka. Petr se zalekl, ale pak si řekl: „Petře nejsi přece žádný poseroutka, je to jenom sklep“ a pokračoval dál v hledání vytoužené čokolády, kterou měl mimochodem od maminky přísně zakázanou, protože měl zkažené zuby. A to byl další důvod, proč musel být velmi opatrný, aby maminka nepoznala, že byl ve sklepě a čokošku si vzal. Z nenadání ji uviděl, natáhl se pro ni, rychle ji drapl, otočil se a pospíchal zpátky na schody. Jenomže velké ticho vystřídal podivné, strašidelné zvuky. Trhl s sebou a podívoval se, co to asi je? Místo toho, aby pátral po tom, odkud ty zvuky vycházejí, díval se pouze před sebe a chtěl už být v posteli a vychutnávat si tu dobrotu.

Už byl na posledním schodu a tu uslyšel cvaknutí zámku. Petr byl v pasti, zůstal stát jako opařený, protože byl uvězněn ve sklepě a úplně sám. Aniž by chtěl, něco ho přinutilo se otočit do temné tmy, která byla pod schody. První viděl opravdu jenom tmu, ale po chvíli se proti němu vynořil malý rozčuchaný chlapeček. Petr

nevěděl, co má dělat. Báł se ho, protože si myslel, že mu chce chlapeček ublížit. Proto se rychle otočil, vyběhl schody, začal bušit do dveří, ale nikdo mu nepřicházel na pomoc. Z ničeho nic uslyšel tenounký hlásek: „Petře, Petře, neboj se, já ti přece nechci ublížit, tolik let už na tebe čekám a konečně jsem se dočkal.“ Petr ani nedutal a čekal, co mu chlapeček poví dál. „Víš, já jsem stejně starý jako ty, no vlastně jako duch žiji už téměř sto let, ale když jsem zemřel, bylo mi tolik, jako je právě tobě v tuto dobu. A proto mě může zachránit jenom stejně starý kluk, jako jsem v té době byl já. Nevěděl jsem, jak se s tebou mám spojit, jsem uvězněn v tomto sklepení a neměl jsem příležitost na sebe nijak upozornit. Proto jak jsem tě dnes spatřil, využil jsem příležitosti a chopil se jí. Omlouvám se ti, že jsem tě vystrašil, to jsem nechtěl. Potřebuji od tebe pomoc.“ Petr nevěřícně zíral, nevěděl, jestli se mu to všechno nezdá. Ale nakonec ze sebe vydal: „Jak ti můžu pomoci? A proč zrovna já? Proč si se někdy neukázal mým rodičům? Oni by ti určitě rádi pomohli, ale co já zmůžu?“ „Nikdo jiný než ty mě neuvidí, proto jsem čekal tak dlouho. Ani nevíš, jak moc mi můžeš pomoci. Ale budeš muset být hodně odvážný. Jsem zakletý. Proklel mě zlý duch. Jako malé dítě, jsem byl docela zlobivý, nechtěl jsem poslouchat rodiče, s ničím jsem nechtěl pomáhat a tak jednou i přes zákaz mojí maminky jsem šel do sklepa, kde se mi sklouzla noha po schodech, a já si zlomil vaz.“ Na to Petr: „Aha, tak možná proto nemůžu chodívat sám do sklepa, aby se mi nestalo to samé co tobě.“ „Ale ne, nemusíš se bát, v té době jsme měli staré, rozvrzané schody a já jsem na nich dělal vždy hlouposti, až se mi to jednoho dne vymstilo.“ Petr sebral veškerou kuráž a ptá se: „Co tedy pro tebe mohu udělat, abych tě vysvobodil?“ Na to chlapec: „Musíš jít za jeptiškou do vedlejšího kláštera a poprosit ji o svěcenou vodu, tou mě potom ještě dnes musíš přesně o půlnoci pokropit, ale pozor, nesmí u toho být přítomný žádný dospělý. Musíme u toho být jenom my dva.“ „A dá mi jeptiška tu svěcenou vodu?“ zeptal se Petr. „Nebude se vyptávat, na co ji potřebuji?“ „Řekneš ji celou pravdu. Řekneš ji, že ji chceš pro mě. Ona zná tu legendu. Sama se mi pokoušela pomoci, ale tím, že nedosahovala stejného věku jako já, tak mi nikdy pomoci nemohla.“ Petr polkl a nezbývalo mu nic jiného než souhlasit.

Dveře se odemkly, Petr vešel do kuchyně a podíval se na stropní hodiny, aby zjistil, kolik má času, než přijdou jeho rodiče. Bylo 10 hodin večer. Měl na to ještě dvě hodiny. Vůbec mu nedošlo, že je venku tma a že se musí vydat do vedlejšího kostela. Otevřel hlavní dveře a ofoukl ho studený vítr. Petr se zimou zatřásl. Ale ani to mu nezabránilo v cestě. Rozhodl se, že toho chlapce vysvobodí. Nemůže trpět i ve svém posmrtném životě. Každý má právo po své smrti odpočívat. Petr

Petr se nedíval ani napravo ani nalevo a běžel, co mu nohy stačily. Doběhl ke starému, obrovskému kostelu. Hlasitě zabouchal na vrata. Ale nikdo neotvíral. Tak to zkusil ještě jednou a daleko hlasitěji. A tu z ničeho nic bylo slyšet zaskřípění zámku. Vrata se pootevřela. Vykoukla paní v černém hábitu. Petr vůbec nepřemýšlel nad tím, kdo to je a všechno jí řekl. Měl štěstí. Byla to ta jeptiška, od které měl vzít svěcenou vodu. Jeptiška mu bez jakýchkoliv podmínek vydala svěcenou vodu. Petr poděkoval a utíkal zpátky domů. Podíval se na hodiny a ani si neuvědomoval, jak dlouho byl v kostele. Než Jeptiška sehnala svěcenou vodu, trvalo to hrozně dlouho a hodiny ukazovaly za deset minut dvanáct. „To snad ne, za chvíli bude půlnoc, já to nestihnu a do toho mají přijet ještě rodiče. Néééé, já mu nestihnu pomoci“. Petr vrazil do domovních dveří, utíkal po schodech do sklepa a tam na něho už čekal chlapec. Petr volal: „Mám to, mám svěcenou vodu, vysvobodím tě.“ Chlapec se na něho jenom usmál a čekal. Petr otevřel zátku, pokropil chlapce a naráz je oba ozářila velká zář. Chlapcova duše začala stoupat do nebe. Duši doprovázel slaboulinký hlásek, který říkal: „Děkuji ti Petře, děkuji.“ Petr byl rád, že chlapce vysvobodil. Ale co teď? Měl dávno spát a rodiče už slyšel na schodech u venkovních dveří. Petr urychleně vyběhl všechny schody, které vedly do jeho, lehl si do postele a dělal, že spí.

Ani ne za pár vteřin vešla do pokoje maminka, aby Petra zkontrolovala, políbila ho na čelo a popřála mu dobrou noc. Petr si oddechl a usnul. Zdál se mu sen o chlapci.....